Do użytku służbowego

DZIENNIK URZĘDOWY KOMUNIKACJI

Warszawa, 15 stycznia 1951 | Nr 1 | Poz. 1—9

TREŚĆ:

CZĘŚĆ A (1).

DZIAŁ OGÓLNY.

1

Zarządzenie Ministra Komunikacji z dnia 9 stycznia 1951 r. w sprawie wydawania Dziennika Urzędowego Komunikacji.

W celu skoncentrowania w jednym wydawnictwie ogłoszeń aktów normatywnych i innych przepisów o trwałym znaczeniu wydawanych przez Ministra (Ministerstwo) Komunikacji oraz podległe organa zarządzam co następuje:

§ 1. Od dnia 1 stycznia 1951 r. wewnętrznym organem służbowym resortu komunikacji jest Dziennik Urzędowy Komunikacji, zwany dalej w skrócie Dz.U.K.

§ 2. 1. W Dz. U. K. ogłasza się wszelkie zarządzenia, regulaminy (statuty organizacyjne), instrukcje, okólniki i inne przepisy służbowe, ogólne i trwałego znaczenia, zwane w dalszym ciągu łącznie „przepisami i okólnikami oraz obwieszczenia i komunikaty zwane łącznie „obwieszczeniami“, wydawane przez:

1) Ministra Komunikacji oraz departamenty i biura Ministerstwa Komunikacji;

2) organa naczelne przedsiębiorstw, urzędów i innych jednostek organizacyjnych bezpośrednio podległych Ministerstwu Komunikacji, a przeznaczone dla personelu Ministerstwa, oraz podległych mu przedsiębiorstw, urzędów i innych jednostek organizacyjnych.

2. W Dz. U. K. nie ogłasza się:

1) przepisów i okólników oznaczonych jako tajne, poufne i wojskowe;

2) zarządzeń, instrukcji, okólników i obwieszczeń, których ogłoszenie w innych wydawnictwach urzędowych o charakterze promulgacyjnym przewidziane jest w obowiązujących przepisach lub w przeznaczonym do ogłoszenia akcie;

3) przedruków z Dz. U. R. P., z Monitora Polskiego i z wydawnictw (dzienników) urzędowych innych resortów i władz centralnych;

4) ogłoszeń osób trzecich.

§ 3. Dz. U. K. składa się z trzech części, zawierających przepisy, okólniki i obwieszczenia:

1) w części „A“ — w sprawach dotyczących ogólnie resortu oraz działów komunikacji wymienionych w § 4 ust. 1, wydawane przez Ministra oraz departamenty i biura Ministerstwa Komunikacji;

2) w części „B“ — w sprawach wyłącznie kolejowych, wydawane przez Ministra, departamenty i biura Ministerstwa Komunikacji oraz organa naczelne „PKP“;

3) w części „C“ — w sprawach dotyczących przedsiębiorstw, z wyjątkiem „PKP“, urzędów i innych jed-

nostek organizacyjnych bezpośrednio podległych Ministerstwu Komunikacji, wydawane przez Ministra, departamenty i biura Ministerstwa Komunikacji oraz organa naczelne tych przedsiębiorstw, urzędów i innych jednostek organizacyjnych.

§ 4. 1. Część „A“ Dz. U. K. składa się z działów:
Ogólnego,
Dróg Publicznych,
Samochodowego,
Dróg Wodnych,
Turystyki.

W dziale ogólnym umieszcza się przepisy, okólniki i obwieszczenia dotyczące wszystkich lub kilku działów komunikacji, w wymienionych zaś innych działach przepisy, okólniki i obwieszczenia dotyczące specjalnie danego działu.

2. Część „B“ Dz. U. K. składa się z działów kolejowych.
Ogólno - kolejowego,
Służby Ruchu,
„ Handlowej,
„ Mechanicznej.
„ Drogowej,
„ Elektrotechnicznej.
„ Kolei Dojazdowych,
„ Zdrowia,
„ Zaopatrzenia Materiałowego,
Instrukcji Handlowo - Taryfowych.

W dziale ogólnym umieszcza się przepisy, okólniki i obwieszczenia dotyczące wszystkich lub kilku działów kolejowych, w wymienionych zaś innych działach przepisy, okólniki i obwieszczenia dotyczące specjalnie danego działu.

3. W części „C“ działy stanowić będą przepisy. okólniki i obwieszczenia dotyczące poszczególnych przedsiębiorstw, urzędów i innych jednostek organizacyjnych podległych bezpośrednio Ministerstwu Komunikacji, a nieobjęte częścią A i B.

§ 5. W poszczególnych działach dziennika przepisy i okólniki Ministra i Ministerstwa Komunikacji umieszcza się w porządku daty ich wydania przed przepisami i okólnikami władz naczelnych przedsiębiorstw, urzędów i innych jednostek organizacyjnych, podległych bezpośrednio Ministerstwu Komunikacji; obwieszczenia umieszcza się na końcu odnośnych działów, komunikaty zaś na końcu poszczególnych części dziennika.

§ 6. 1. Dz. U. K. wydaje się w miarę potrzeby i zależnie od ilości zebranego materiału, oznaczając go kolejno przypadającym numerem.

2. W razie zebrania materiału do wydania dziennika tylko z jednej części, wydaje się dziennik zawierający tylko tę jedną część.

3. Każda część dziennika niezależnie od numeru dziennika otrzymywać będzie swój kolejny numer, który umieszcza się w nawiasie obok litery oznaczającej daną część.

4. Poszczególne przepisy, okólniki i obwieszczenia (z wyjątkiem komunikatów), ogłaszane w dzienniku otrzymują kolejny numer (pozycję).

5. W dzienniku obejmującym część A, umieszcza się na końcu tytuły aktów prawnych, ogłoszonych w Dzienniku Ustaw R. P. i w Monitorze Polskim, a dotyczących w całości lub częściowo resortu komunikacji.

§ 7. 1. Na każdym numerze Dz. U. K. oznacza się dzień jego wydania.

2. Dzień wydania jest dniem ogłoszenia aktów zamieszczonych w numerze.

§ 8. Przepisy i okólniki ogłoszone w Dz. U. K. wchodzą w życie z dniem ich ogłoszenia, jeżeli same nie stanowią inaczej.

§ 9. 1. Każdy numer dziennika na stronie tytułowej zawiera godło państwa, nadruk: „do użytku służbowego“, nazwę dziennika, następnie miejsce i dzień wydania dziennika, numer kolejny i zawarte w nim pozycje; poniżej podaje się spis zawartych w dzienniku aktów, uwidaczniając przed każdym jego pozycję.

2. Co do formatu i druku dziennika stosuje się obowiązujące w tym względzie przepisy

§ 10. 1. Ogłoszenie przepisów, okólników i obwieszczeń w Dz. U. K. zarządzają właściwe rzeczowo departamenty (biura) Ministerstwa Komunikacji lub komórki organizacyjne przedsiębiorstw, urzędów i innych jednostek organizacyjnych podległych Ministerstwu Komunikacji.

2. Przepisy, okólniki i obwieszczenia, przeznaczone do ogłoszenia w Dz. U. K. powinny być zaopatrzone w podpis (nazwisko i stanowisko) zatwierdzającego przepis (okólnik, obwieszczenie) i przesyłane redakcji dziennika, w zasadzie w oryginale, a wyjątkowo w odpisie zaopatrzonym w klauzulę zgodności z oryginałem.

§ 11. Błędy w tekście przepisów, okólników i obwieszczeń ogłoszonych w Dz. U. K. prostuje się w sposób następujący:

1) błąd spowodowany wadliwym brzmieniem oryginału przepisów (okólników, obwieszczeń) prostuje obwieszczenie (sprostowanie błędu) tego organu, który prostowane przepisy zatwierdził;

2) błąd polegający na ogłoszeniu przepisów (okólników, obwieszczeń) niezgodnie z ich oryginałem, prostuje obwieszczenie redakcji Dz. U. K.

§ 12. Z początkiem każdego roku wydaje się skorowidz wszystkich przepisów, okólników i obwieszczeń, ogłoszonych w Dz. U. K. w ciągu roku ubiegłego.

§ 13. 1. Dz. U. K. redaguje Ministerstwo Komunikacji (Departament Organizacyjno - Prawny).

2. Do zakresu działania redakcji należy:

1) gromadzenie materiałów do pojedyńczych numerów dziennika;

2) badanie nadesłanych do ogłoszenia przepisów (okólników, obwieszczeń) i ewentualnie zwracanie ich nadsyłającym komórkom organizacyjnym za aprobatą dyrektora Departamentu Organizacyjno - Prawnego w razie, gdy wykazują one istotną wadliwość tekstu lub nie nadają się do ogłoszenia w dzienniku z innych względów;

3) kwalifikowanie, czy zgodnie z obowiązującymi przepisami przeznaczony do ogłoszenia akt nie podlega ogłoszeniu w Monitorze Polskim lub w innym organie promulgacyjnym;

4) układanie treści tekstu każdego numeru dziennika i opracowywanie spisu przepisów (okólników, obwieszczeń) w nim ogłoszonych;

5) przesyłanie brulionu numeru do administracji dziennika, oraz udzielanie jej wiążących wskazówek co do druku i terminu wydania dziennika;

6) przeprowadzanie pierwszej i ostatniej korekty każdego numeru dziennika;

7) prostowanie w dzienniku błędów, o których mowa w § 11 pkt. 2);

8) opracowywanie skorowidza dziennika (§ 12).

3. Adres i nr telefonu redakcji dziennika podaje się na ostatniej stronie każdego numeru dziennika.

§ 14. 1. Dz. U. K. wydaje przedsiębiorstwo państwowe „Wydawnictwa Komunikacyjne".

2. Administracja Dz. U. K. należy do przedsiębiorstwa państwowego „Wydawnictwa Komunikacyjne" na podstawie osobnego zarządzenia Ministra Komunikacji.

3. Adres i nr telefonu administracji dziennika podaje się na ostatniej stronie każdego numeru dziennika.

§ 15. 1. Dz. U. K. mogą otrzymywać na warunkach prenumeraty, urzędy i przedsiębiorstwa oraz inne instytucje państwowe.

2. Warunki prenumeraty oraz cenę każdego pojedynczego numeru Dz. U. K. ustala administracja dziennika w porozumieniu z Ministerstwem Komunikacji (Departament Ekonomiczno - Finansowy).

3. Warunki prenumeraty podaje się na ostatniej stronie u dołu każdego numeru dziennika.

§ 16. 1. W związku z postanowieniem § 1, z dniem 1 stycznia 1951 r. zawiesza się wydawanie Dziennika Urzędowego Ministerstwa Komunikacji i Dziennika Zarządzeń PKP oraz zaprzestaje się wydawać Instrukcje Handlowo - Taryfowe.

2. Z tym dniem tracą moc obowiązująca zarządzenia Ministra Komunikacji z dnia 23 grudnia 1936 r. o wydawaniu Dziennika Urzędowego M. K. i Dzienników Zarządzeń DOKP (Dz. Urz. M. K. z 1946 r. Nr 9, poz. 147 z późniejszymi zmianami: Dz. Urz. M.K. z 1947 r. Nr 10, poz. 197, z 1948 r. Nr 9, poz. 148) oraz z dnia 10 maja 1949 r. o wydawaniu Dziennika Zarządzeń Polskich Kolei Państwowych (Dz. Urz. M. K. Nr 7, poz. 155).

Nr OP-3/23/50.

MINISTER J. **Rabanowski**

2

Zarządzenie Ministra Komunikacji z dnia 8 stycznia 1951 r. o utworzeniu w resorcie komunikacji kancelarii tajnych.

Zarządzam:

§ 1. 1. Dotychczasowe oddziały korespondencji tajnej w kancelariach głównych wydziela się z kancelarii głównych i przekształca się na kancelarie tajne.

2. Kancelaria tajna w M. K. wchodzi w skład Wydziału Prezydialnego Gabinetu Ministra.

3. Kancelarie tajne w jednostkach organizacyjnych podległych M. K. wchodzą do składu komórek organizacyjnych o charakterze ogólno - administracyjnym.

§ 2. W związku z postanowieniem § 1 do Instrukcji o zabezpieczeniu tajemnicy państwowej i służbowej w resorcie komunikacji (Dz. Urz. M. K. z 1950 r. Nr 15. poz. 330) wprowadza się następujące zmiany:

1) w § 6 ust. 2 w wierszach 9 i 10 wykreśla się wyrazy „oddziale korespondencji tajnej kancelarii głównej (kancelarii względnie kanceliście do spraw tajnych)" i wpisuje się wyrazy „kancelarii tajnej (§ 12)";

2) w § 10 ust. 3 w wierszu ostatnim zamiast wyrazów „oddziału korespondencji tajnej" wstawia się wyrazy „kancelaria tajna", w ust. zaś 17 zamiast wyrazów „oddziałowi korespondencji tajnej (kancelista do spraw tajnych)" wstawia się wyrazy „kancelarii tajnej";

3) w § 11 ust. 1 w wierszu 6 zamiast wyrazu „(głównej)" wstawia się wyraz „tajnej", w wierszach 12 i 13 zamiast wyrazów „kancelarii głównej do rąk kierownika", w wierszu 16 zamiast wyrazów „oddziale korespondencji tajnej" wstawia się wyrazy „kancelarii tajnej" i w wierszach 27-29 zamiast wyrazów „wydaje kierownik komórki administracyjnno - gospodarczej, np. w M. K. Dyrektor Biura Budżetowo - Gospodarczego" wpisuje się wyrazy „zatwierdza w M. K. Dyrektor Gabinetu Ministra, a w jednostkach organizacyjnych podległych M. K. kierownik jednostki organizacyjnej".

4) § 12 otrzymuje brzmienie:

„1. Kancelaria tajna wchodzi w M. K. w skład Wydziału Prezydialnego Gabinetu Ministra, a w jednostkach organizacyjnych podległych M. K. — w skład komórki organizacyjnej o charakterze ogólno - administracyjnym.

2. Przez wyrażenie „Kancelaria tajna" należy rozumieć także kancelarię do spraw tajnych tam, gdzie ilość załatwianych spraw tajnych nie uzasadnia utworzenia dwu lub więcej osobowej kancelarii tajnej".;

5) w § 13 ust. 1 i 4 zamiast wyrazów „oddziałowi korespondencji tajnej" wstawia się wyrazy „kancelarii tajnej";

6) § 14 otrzymuje brzmienie:

„Pisma tajne wpływające do jednostki organizacyjnej otwiera bądź osobiście kierownik jednostki organizacyjnej bądź wyznaczony przezeń pracownik. Może nim być także kierownik kancelarii tajnej";

7) w § 15 ust. 1 i 2 zdanie wstępne oraz w pkt. 10) (dwukrotnie) i w pkt. 11, w § 17 ust. 2, w § 18 ust. 1 i 6, w § 22, w § 23 ust. 1, w § 26 ust. 2, 3 i 4, we wzorze pieczątki wpływu na pismach tajnych oraz w rubr. 7 rejestru pism tajnych zamiast wyrazów „oddział(u) (owi) (le) korespondencji tajnej wstawia się wyrazy „kancelaria tajna" w odpowiednim przypadku.

§ 3. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 lutego 1951 r.

Nr OU. 17/6/50.

MINISTER J. **Rabanowski**

3

Zarządzenie Ministra Komunikacji z dnia 16 grudnia 1950 r. w sprawie woźnych w resorcie komunikacji.

§ 1. Wszyscy woźni i gońcy w Ministerstwie Komunikacji, zwani w dalszym ciągu łącznie „woźnymi", wchodzą w skład Biura Budżetowo - Gospodarczego, a w jednostkach organizacyjnych podległych Ministerstwu Komunikacji w skład komórek organizacyjnych o charakterze administracyjno - gospodarczym.

§ 2. Zadaniem Biura Budżetowo - Gospodarczego w Ministerstwie Komunikacji i komórek o charakterze administracyjno - gospodarczym w resorcie komunikacji jest:

1) ustalanie, w porozumieniu z komórką zatrudnienia i płac, etatów woźnych, a z komórką kadr, ich doboru i przydziału do pracy w poszczególnych komórkach organizacyjnych;

2) szkolenie woźnych;

3) dostarczanie woźnym wszelkich materiałów i sprzętu potrzebnego do wykonywanych przez nich czynności;

4) sporządzanie list płacy, wyznaczanie dyżurów. zastępstwo woźnych itp.;

5) ustalanie i wyznaczanie woźnym, w porozumieniu z właściwą komórką organizacyjną, urlopów wypoczynkowych i okolicznościowych i zwolnień z pracy na część dnia.

§ 3. 1. Do pracy na stanowiskach woźnych nie należy angażować osób, których kwalifikacje zawodowe można wykorzystać w innej dziedzinie, specjalnie w wytwórczości produkcji.

2. Zaleca się przyjmować do pracy w charakterze woźnych inwalidów zdolnych do pracy woźnego.

3. Przy przyjmowaniu młodzieży funkcje woźnych należy powierzać tym, którzy zamierzają w przyszłości po odpowiednim przeszkoleniu poświęcić się służbie administracyjnej.

§ 4. 1. Pracę woźnych należy harmonizować z pracą całej jednostki organizacyjnej w ten sposób, ażeby unikać powtarzania tych samych czynności.

2. Koordynowanie i kontrola pracy woźnych należy do kierowników sekretariatów w departamentach i biurach Ministerstwa Komunikacji, w jednostkach zaś organizacyjnych podległych Ministerstwu Komunikacji do pracowników wyznaczonych przez kierowników komórek organizacyjnych.

3. Praca woźnych powinna odbywać się według ustalonego rozkładu godzin dla typowych i codziennie powtarzających się czynności.

4. W celu przyśpieszenia obiegu korespondencji i usprawnienia pracy woźnych należy zorganizować punkty wymiany korespondencji zarówno w obiegu zewnętrznym jak i wewnętrznym.

§ 5. 1. Do obowiązków woźnych należy pomoc w czynnościach techniczno - biurowych oraz utrzymanie porządku w lokalach biurowych, jeżeli nie używa się do tego osobnych sił roboczych, w szczególności:

1) dokładna znajomość rozkładu lokali biurowych i nazwisk pracowników komórki organizacyjnej, w której woźny jest zatrudniony oraz pracowników na stanowiskach kierowniczych w całej jednostce organizacyjnej;

2) zgłaszanie przybycia interesantów;

3) przenoszenie korespondencji;

4) pomoc przy układaniu i porządkowaniu akt;

5) pomoc przy sporządzaniu odbitek hektograficznych i litograficznych;

6) utrzymywanie porządku w lokalach biurowych powierzonych ich pieczy, z wyjątkiem mycia podłóg, drzwi i okien, froterowania podłóg i porządkowania umywalni;

7) otwieranie lokali biurowych, zamykanie ich po uprzątnięciu i składanie kluczy w miejscu do tego przeznaczonym, w myśl osobnego zarządzenia;

8) ogrzewanie i oświetlanie lokali biurowych;

9) obsługa telefonów, na osobne zlecenie właściwego zwierzchnika;

10) czuwanie nad bezpieczejstwem lokali biurowych i znajdującego się w nich mienia w czasie godzin pracy, na zarządzenie zaś Dyrektora Biura Budżetowo - Gospodarczego w Ministerstwie Komunikacji, a w jednostkach organizacyjnych podległych Ministerstwu Komunikacji — kierownika komórki organizacyjnej o charakterze administracyjno - gospodarczym, także po godzinach pracy;

11) wykonywanie, na polecenie właściwego zwierzchnika, innych czynności odpowiadających kwalifikacjom woźnego;

2. Listę obecności podpisują woźni w komórce organizacyjnej, w której są zatrudnieni.

§ 6. Woźni powinni pod odpowiedzialnością służbową i karną przestrzegać przepisów Instrukcji o zabezpieczeniu tajemnicy państwowej i służbowej w resorcie komunikacji, w szczególności przepisów o przenoszeniu i doręczaniu korespondencji.

§ 7. 1. W związku z niniejszym zarządzeniem traci moc obowiązującą zarządzenie Ministra Komunikacji z 5 listopada 1947 r. o wydaniu Instrukcji dla woźnych (Dz. Urz. M. K. Nr 12, poz. 224).

2. Wykonanie zarządzenia powierzam Dyrektorowi Biura Budżetowo - Gospodarczego odnośnie do Ministerstwa Komunikacji, a kierownikom jednostek organizacyjnych podległych Ministerstwu Komunikacji odnośnie do podległych im jednostek.

3. Zarządzenie obowiązuje od dnia 1 stycznia 1951 r.

Nr OU. 15/12/50.

MINISTER **J. Rabanowski**

4

Okólnik Ministra Komunikacji z 22 grudnia 1950 r. w sprawie premiowania maszynistek.

Na podstawie § 2 uchwały Prezydium Rządu z 8 listopada 1950 r. w sprawie premiowania maszynistek (Mon. Pol. Nr A-125, poz. 1545) zarządzam wprowadzenie w życie z dniem 1 grudnia 1950 r. dla pracowników zatrudnionych w halach maszyn do pisania w urzędach, instytutach i przedsiębiorstwach resortu komunikacji tymczasowy regulamin premiowania maszynistek stanowiący załącznik do powołanej uchwały Prezydium Rządu.

W związku z tym utracił ważność z dniem 1 grudnia 1950 r. okólnik Ministra Komunikacji z dnia 12 września 1949 r. w sprawie norm pracy maszynistek (Dz Urz. M. K. Nr 12, poz. 325) oraz wszystkie inne zarządzenia wydane w przedmiocie unormowanym w powołanym na wstępie regulaminie.

Nr ZPP. 17/9/50.

MINISTER **J. Rabanowski**

5

Okólnik Ministra Komunikacji z 4 stycznia 1951 r. w sprawie zniesienia Komisji Projektów Usprawnień Administracji Publicznej.

Powołując się na zarządzenie Prezesa Rady Ministrów z dnia 2.12.1950 r. o komisjach usprawnienia ad-

ministracji publicznej (Mon. Pol. Nr A-130, poz. 1625) znoszę z mocą obowiązującą od 1.I.1951 r.:

1) Komisje Projektów Uprawnienia Administracji Publicznej w Dyrekcjach Okręgowych Dróg Wodnych,

2) Komisje Projektów Usprawnienia Administracji Publicznej w Państwowym Instytucie Hydrologiczno - Meteorologicznym, obie powołane okólnikiem M. K. z dnia 26 września 1949 r. (Dz. Urz. M. K. Nr 12, poz. 321).

Nr OU-3/1/51.

MINISTER **J. Rabanowski**

6

Okólnik Ministerstwa Komunikacji z dnia 21 grudnia 1950 r. w sprawie wypłaty uposażenia (wynagrodzenia) pracownikom powołanym do odbycia służby wojskowej.

Podaje się do wiadomości, że z dniem 29 maja 1950 r. uposażenie (wynagrodzenie) pracowników powołanych do odbycia służby wojskowej reguluje art. 77 ustawy z dnia 4 lutego 1950 r. o powszechnym obowiązku wojskowym (Dz. U. R. P. Nr 6, poz. 46) oraz rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 17 czerwca 1950 r. o sposobie obliczania i wypłacania uposażenia lub wynagrodzenia pracownikom powołanym do odbycia czynnej służby wojskowej (Dz. U. R. P. Nr 26, poz. 236).

W związku z tym oraz zgodnie z wyjaśnieniem Prezydium Rady Ministrów przepisy uposażeniowe lub zarządzenia normujące tę sprawę odmiennie od przepisów ustawy z 4 lutego 1950 r. o powszechnym obowiązku wojskowym, nie mogą być stosowane; w szczególności nie mogą być nadal stosowane:

1) art. 20 ust. 1 i 2 ustawy z 4 lutego 1949 r. o uposażeniu pracowników państwowych i samorządowych oraz przewodniczących organów wykonawczych gmin miejskich i wiejskich (Dz. U. R. P. Nr 7, poz. 39);

2) § 22 rozporządzenia Rady Ministrów z 2 listopada 1945 r. o uposażeniu pracowników przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe" (Dz. U. R P. Nr 55, poz. 309);

3) art. 19 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z 16 marca 1928 r. o umowie o pracę pracowników umysłowych, który jest przepisem o charakterze uposażeniowym dla pracowników zatrudnionych na podstawie umowy o pracę;

4) okólnik Ministerstwa Komunikacji z 13 lutego 1950 r. w sprawie wypłaty uposażenia pracownikom powołanym na ćwiczenia wojskowe, do służby w ORMO i Powszechnej Organizacji „Służba Polsce" w części dotyczącej wypłaty uposażenia pracownikom powołanym na ćwiczenia wojskowe.

Pracowników zatrudnionych sezonowo na podstawie art. 458 kodeksu zobowiązań, powołanych do służby wojskowej, przeszkolenia lub ćwiczeń wojskowych, należy traktować pod względem wynagrodzenia jak pracowników stałych.

Nr ZPP-10/7/50.

DYREKTOR DEPARTAMENTU **E. Czarnowski**

CZĘŚĆ B. (1).

DZIAŁ OGÓLNO - KOLEJOWY.

7

Zarządzenie Ministra Komunikacji z dnia 21 grudnia 1950 r. o zmianie zarządzenia w sprawie premii za eksploatację taboru kolejowego dla drużyn konduktorskich kolei normalnotorowych.

Na podstawie § 10 rozporządzenia Rady Ministrów z 2 listopada 1945 r. o uposażeniu pracowników przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe" (Dz. U. R. P. Nr 55, poz. 309, z 1946 r. Nr 51, poz. 288 i nr 52, poz. 295 oraz z 1949 r. Nr 14, poz. 89) zarządzam:

§ 1. W zarządzeniu Ministra Komunikacji z 26 czerwca 1950 r. w sprawie premii za eksploatację taboru kolejowego dla drużyn konduktorskich kolei normalnotorowych (Dz. Urz. M. K. Nr 11, poz. 224) wprowadza się następujące zmiany:

1) w § 2 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Stawki premiowe w złotych za 100 wykonanych pociągo-kilometrów określa następująca tabela:

L. p.	Rodzaj pociągów	Rodzaj czynności: kierownik pociągu	konduktor bagażowy lub magazynowy rozdawca	konduktor lub hamulcowy	robotnik bagażowy
1	2	3	4	5	6
1	Pasażerski pośpieszny	3,15	2,25	2,25	2,25
2	pasażerskie dalekobieżne	3,75	3,15	2,70	2,70
3	inne pociągi osobowe i podmiejskie	4,50	3,75	3,00	—
4	osobowo - towarowe	5,25	4,20	3,60	3,60
5	towarowo - osobowe	5,70	4,50	3,75	3,75
6	towarowo pośpieszne	4,80	4,20	3,30	3,30
7	towarowo - dalekobieżne	5,10	4,35	3,60	3,60
8	towarowe zbiorowe, zdawcze, przemysłowe i robocze wykonujące prace na linii	8,55	6,45	5,10	4,65
9	robocze niewykonujące pracy na linii	8,25	6,30	1,50	4,50
10	zdawcze, przemysłowe i robocze w obrębie węzła	10,65	8,10	6,60	—

2) w § 2 na końcu dodaje się nowy ust. 3 o brzmieniu:

„3. Za wykonanie pracy manewrowej przez drużyny konduktorskie towarowych pociągów zbiorowych, miejscowych, przemysłowych i zdawczych parowozami pociągowymi na stacjach (z wyjątkiem stacyj końcowych), przyznaje się premię za wykonane kilometry według stawek określonych w § 2 ust. 2 licząc za jeden wagon odczepiony lub doczepiony 0,5 km."

§ 2. Zarządzenie obowiązuje od dnia 1 stycznia 1951 r.

Nr ZPP/27-14/50.

MINISTER **J. Rabanowski**

8

Zarządzenie Ministra Komunikacji z dnia 29 grudnia 1950 r. w sprawie organizacji wewnętrznej zakładów naprawczych podległych Dyrekcji Zakładów Produkcyjnych Kolei Państwowych w Poznaniu.

§ 1. W związku z § 2 ust. 2 i § 5 zarządzenia Ministra Komunikacji z 4 lipca 1950 r. w sprawie utworzenia Dyrekcji Zakładów Produkcyjnych w przedsiębiorstwie „Polskie Koleje Państwowe" (Mon. Pol. Nr A-80, poz. 947) oraz § 4 zarządzenia Ministra Komunikacji z 9 grudnia 1950 r. w sprawie ustalenia zakładów naprawczych podległych Dyrekcji Zakładów Produkcyjnych Kolei Państwowych w Poznaniu (Dz. Urz. M. K. Nr 18, poz. 379) ustalam strukturę wewnętrzną zakładów naprawczych podległych Dyrekcji Zakładów Produkcyjnych Kolei Państwowych w Poznaniu według załączonych schematów organizacyjnych.

§ 2. Zaliczenie poszczególnych zakładów naprawczych do jednej z kategorii następuje przy założeniu, że:

1) do kategorii I należą zakłady zatrudniające ponad 2.000 pracowników;

2) do kategorii II należą zakłady zatrudniające ponad 900 pracowników;

3) do kategorii III należą zakłady zatrudniające poniżej 900 pracowników.

§ 3. Dyrektor generalny k. p. może w konkretnych przypadkach zaliczać poszczególne zakłady do kategorii niższej niż wskazane w § 2, o ile uzasadniają to rozmiar produkcji i procesy technologiczne.

§ 4. Zarządzenie obowiązuje od dnia 1 stycznia 1951 r.

Nr O. Org. 112/2/50.

MINISTER J. Rabanowski

DZIAŁ SŁUŻBY HANDLOWEJ.

9

Okólnik Służby Handlowej DGKP o stosowaniu wchodzącej w życie z dniem 1 lutego 1951 r. Taryfy Towarowej Polskich Kolei Państwowych dla linii normalnotorowych, część I B.

Z dniem 1 lutego 1951 r. wchodzi w życie nowe wydanie Taryfy Towarowej Polskich Kolei Państwowych, dla linii normalnotorowych, część I B, ogłoszone w Dz. T. i Z. K. z 1951 r. Nr 1, poz. 1.

Nowa taryfa w zasadzie jest przedrukiem taryfy dotychczasowej, zawierającym zmiany wprowadzone w r. 1950 i ogłoszone w Dz. T. i Z. K. oraz dalsze zmiany, z których ważniejsze omawia się poniżej.

Dz. I, rozdz. 1. Postanowienia wstępne.

1. Do § 1 wprowadzono przepis o obowiązku uzgadniania przez nadawcę z DOKP, na obszarze której położona jest kolej wąskotorowa, możliwości przewozu za bezpośrednim listem przewozowym pomiędzy stacjami kolei normalnotorowej i wąskotorowej towarów, których przeładunek jest utrudniony jak: przedmioty o wadze ponad 1000 kg. w jednej sztuce, przedmioty przekraczające skrajnię taboru wąskotorowego, towary przewożone w cysternach i wagonach specjalnych, wyroby z fajansu, porcelany i szkła nadawane bez opakowania, towary przewożone w skrzyniach ładunkowych oraz nawozy sztuczne luzem.

Dz. I, rozdz. 2. Postanowienia taryfowe ogólne.

2. W § 6, ust. 2, pkt. 4, wyraz „chociaż" zastąpiono wyrazami „także w przypadku, gdy" przez co przesyłka, która wykorzysta ładowność, pojemność lub powierzchnię podłogi wagonu nie tylko ze względu na stan faktyczny lecz także z punktu widzenia formalnego będzie traktowana jako wagonowa.

3. Treść § 19 uzupełniono przepisem o sposobie ustalania stawki dla przesyłki pośpiesznej i pośpiesznej przyśpieszonej, gdy dla takich przesyłek przewidziano procentowe obniżenie lub podwyższenie stawek. W myśl wprowadzonego przepisu obniża się lub podwyższa o właściwy procent sumę składającą się ze stawki dla przesyłki zwyczajnej i z dopłaty dla przesyłki pośpiesznej lub pośpiesznej przyspieszonej.

4. W § 20 podwyższono najmniejsze przewoźne.

5. Przepisy § 22 ust. 3 o obowiązku nadawcy naładowania i obowiązku odbiorcy wyładowania przedmiotów dużych rozmiarów rozszerzono na środki komunikacji drogowej, wodnej i powietrznej.

6. Celem usunięcia wątpliwości w których przypadkach przesyłki załadowane przez nadawców należy traktować jako drobnicę wprowadzono do § 22 ust. 4 przepis o zamieszczaniu w liście przewozowym przez nadawcę lub w jego zastępstwie przez kolej w odniesieniu do takich przesyłek oświadczenia „zamówiono wagon pod przesyłkę drobną". Przepis ten nie odnosi się do przesyłek drobnych, przybywających z zagranicy.

7. Do § 23 wprowadzono jako ust. 9 przepis postanawiający, iż oczyszczenie wagonu przez odbiorcę przesyłki powinno być wykonane w terminie wolnym od postojowego.

Dz. I, rozdz. 3. Postanowienia taryfowe szczególne.

8. Przeredagowano ust. 5 § 25 w celu dokładniejszego sprecyzowania przepisu, przy czym zawarte tam zasady rozszerzono na przesyłki przybyłe z zagranicy i następnie przeadresowane do innych stacyj bez zmiany listu przewozowego.

9. Przewidziany w § 26 obowiązek zamieszczania przez nadawcę w liście przewozowym ładowności żądanego wagonu lub przybliżonej wagi towaru w przypadku zastępczego podstawienia wagonu włożono także na kolej. Ponadto przeredagowano przepis tego paragrafu, dotyczący obliczania przewoźnego w przypadku podstawienia przez kolej wagonu o mniejszej ładowności niż żądał nadawca.

10. Wskutek przeredagowania ust. 3 § 33 przewidziane tam opłaty będą miały zastosowanie przy zwrocie próżnych wagonów prywatnych do stacji macierzystej. Wprowadzona zmiana nie uchyla jednak pobierania opłat z ust. 3 przy zwrocie wagonów do pierwotnej stacji nadania o ile przewóz wagonu nastąpi w celu załadowania go.

11. Przewidziane w ust. 5 § 33 opłaty rozszerzono na wszelkie inne przewozy próżnych wagonów prywatnych niewymienione w innych ustępach tego paragrafu; wprowadzono również opłaty na takie przewozy w przesyłkach pośpiesznych i pośpiesznych przyspieszonych wyrażone w procentowej podwyżce opłat za przesyłki zwyczajne.

12. Do § 33 wprowadzono przepis o stosowaniu przewidzianego na stacjach portowych terminu wolnego od postojowego także do wagonów prywatnych, jeżeli termin ten jest korzystniejszy dla strony od terminu wolnego od opłaty za zajęcie torów stacyjnych.

Ponadto w tym paragrafie przedłużono o dalsze 24 godziny termin wolny od opłaty za zajęcie torów stacyjnych dla „innych stacyj" w przypadku, w którym mycia lub odkażenia wagonu prywatnego dokonuje odbiorca przesyłki (a nie kolej).

Jeżeli zajdzie potrzeba przestawienia wagonu prywatnego na inne miejsce celem dokonania tych czynności, to bieg 48 godzinnego terminu wolnego od opłat za zajęcie torów stacyjnych ulega przerwie na czas od upływu 24 godzinnego terminu przewidzianego dla wyładowania przesyłki do chwili podstawienia wagonu na takie miejsce. Termin wolny od opłaty za zajęcie torów stacyjnych „na stacji macierzystej" nie ulega przedłużeniu w związku z ewentualnym myciem lub odkażaniem wagonu prywatnego przez stronę.

13. Do § 34 wprowadzono opłaty za przejazd dozorców w oddzielnym wagonie przy czym przewidziano tam dwa rodzaje opłat:

1) opłatę za rzeczywistą ilość jadących dozorców według zasad ustalonych w ust. 1 tego paragrafu,

2) opłatę stałą za oś i kilometr niezależną od ilości jadących w wagonie.

Obydwa rodzaje opłat pobiera się w obrocie wewnętrznym tylko w przypadku, gdy nadawca żądał podstawienia oddzielnego wagonu dla dozorców, jeżeli zaś wagon taki podstawiła kolej z urzędu wówczas pobiera się tylko opłaty za rzeczywistą ilość jadących. Przy przejazdach zaś dozorców w osobnym wagonie tranzytem lub z zagranicy wprowadzone opłaty stosuje się także w przypadku braku w liście przewozowym żądania nadawcy podstawienia wagonu do tego celu.

14. Wprowadzenie do § 34 przepisu o stosowaniu przewidzianych w § 17 TOI rygorów ma na celu wyeliminowanie przejazdów dozorców przesyłek za biletami bezpłatnymi lub ulgowymi.

Wyjaśnia się przy tym, iż przewidziane w § 34 opłaty mają zastosowanie przy przejazdach dozorców przesyłek zarówno w pociągach towarowych jak i w pociągach ruchu pasażerskiego także w wagonach osobowych kl. 3.

15. Ulgowy przewóz mleka i naczyń zwrotnych (§ 50) w wagonach chłodniach prywatnych został rozszerzony na przewozy tych towarów we wszelkich rodzajach wagonów prywatnych i wydzierżawionych.

16. W § 51, ust. 3 wprowadzono obowiązek zamieszczania przez stację w liście przewozowym adnotacji o niewykorzystaniu przez nadawcę możliwości włożenia jednych przedmiotów w drugie, co stanowić będzie podstawę do podwyższenia stawek o 50% za przedmioty przestrzenne opakowania używanego.

17. Dla podkreślenia, iż towary przestrzenne przewożone w wagonach o ładowności powyżej 20 ton nie korzystają z opłat przewidzianych w § 52, zamieszczono w tym paragrafie przepis o stosowaniu zawartych tam zasad tylko do wagonów o ładowności do 20 ton.

18. Wprowadzono do taryfy nowe przepisy o przewozie zbiorowym przesyłek drobnych w obrocie wewnętrznym (§ 63). Stosowanie tych przepisów uzależniono od spełnienia następujących warunków:

a) waga zbiorowego ładunku w jednym wagonie powinna wynosić najmniej 5 ton,

b) ładunek zbiorowy powinien być nadany przez jednego nadawcę do jednej stacji przeznaczenia za wieloma listami przewozowymi (ilość listów przewozowych nie jest ograniczona) do więcej niż do jednego odbiorcy (a zatem przepisy te nie mogą być stosowane jeżeli ładunek zbiorowy nadano do jednego odbiorcy).

Przewoźne za takie przesyłki oblicza się według stawek odpowiednich dla danych towarów klas wagonowych i tej rubryki, która odpowiada łącznej wadze ładunku zbiorowego.

W odchyleniu od ogólnie obowiązujących zasad obliczania przewoźnego przepisy te zawierają następujące odmienne postanowienia:

1) przy towarach klas 15-26 tak jednolitych jak i różnych. jeżeli łączna waga ładunku zbiorowego wynosi mniej niż 10 ton, stosuje się stawki klasy 14 rubr. a;

2) przy towarach klas 19-26 zarówno jednolitych jak i różnych, jeżeli łączna waga ładunku zbiorowego wynosi więcej niż 10 ton lecz nie osiąga 15 ton, wówczas do tych towarów stosuje się stawki klasy 14 rubr. b;

3) przy towarach różnych klas zawartych w jednej przesyłce zaokrągla się do 100 kg. tylko ogólną wagę danej przesyłki a nie wagę towaru każdej klasy; ewent. wagę brakującą do 100 kg w danej przesyłce dolicza się w sposób przewidziany w § 16;

4) nie sosuje się doliczania wagi brakującej do wagi wymaganej 10 t, 15 t lub do ładowności wagonu; w myśl tych przepisów przewoźne oblicza się zawsze za wagę rzeczywistą z uwzględnieniem zaokrąglenia do 100 kg według rubryki odpowiadającej tej wadze, np. za 9 t lub za 14 t, chociażby przewoźne za 10 t lub za 15 t według odpowiedniej rubryki było niższe;

5) do takich przewozów nie należy podstawiać nawet na żądanie nadawcy wagonów o ładowności powyżej 20 t, a to celem uniknięcia dodawania ew. brakującego tonażu do wagi wymaganej § 25;

6) ważenie oraz czynności ładowania i wyładowania takich przesyłek wykonuje kolej i pobiera za te świadczenia właściwe opłaty;

7) przesyłki takie podlegają oznaczeniu w sposób przewidziany dla drobnicy;

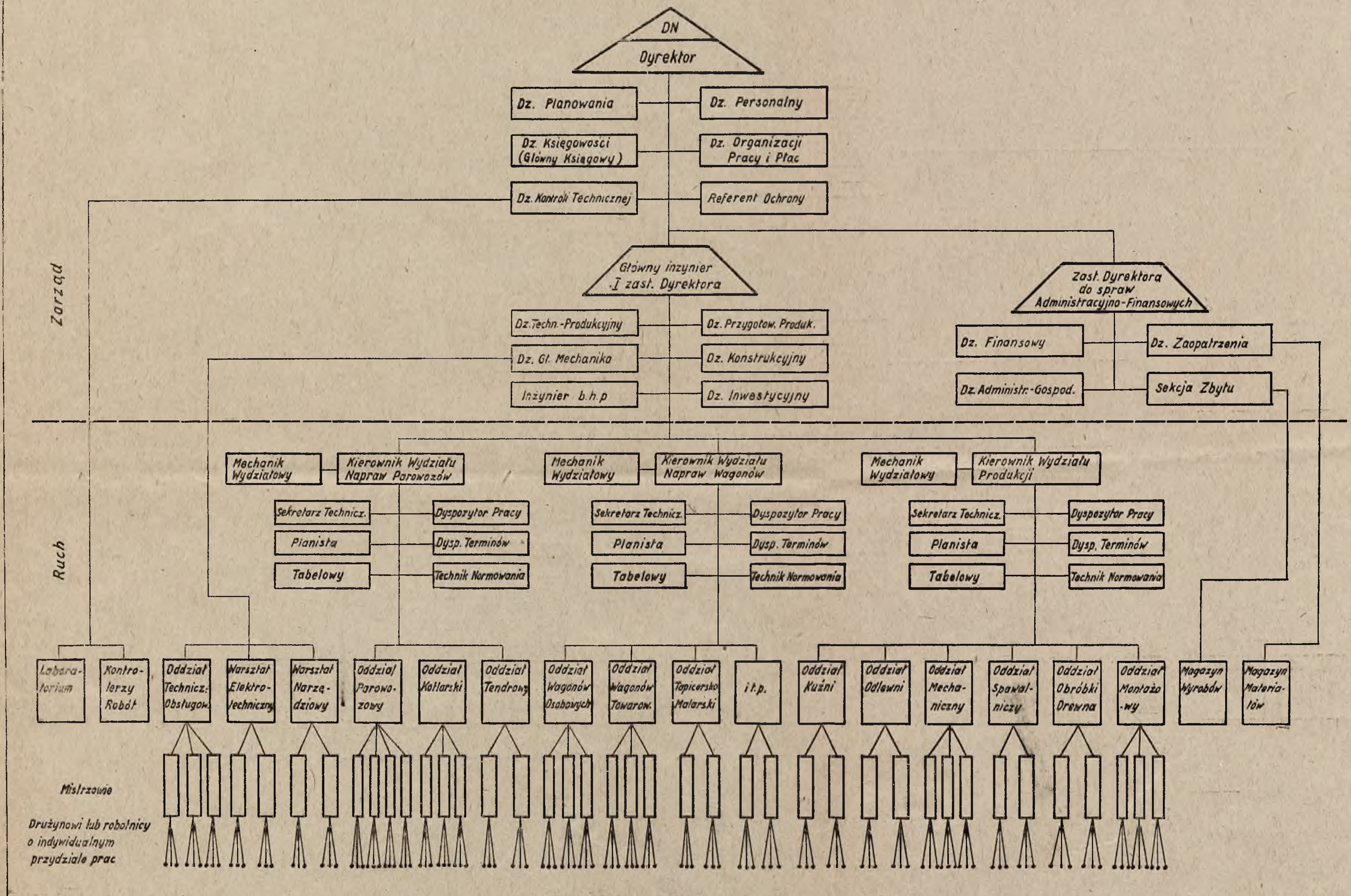
8) część ładunku nie może być skierowana na podstawie dodatkowego zlecenia nadawcy do innej stacji przeznaczenia.

19. Opłaty za nadzwyczajne pociągi towarowe (§ 65) rozszerzono na wagony prywatne.

20. Wprowadzony do § 66 pkt. 1) przepis ustalający, iż stacją nadania lub przeznaczenia jest stacja „Wu"

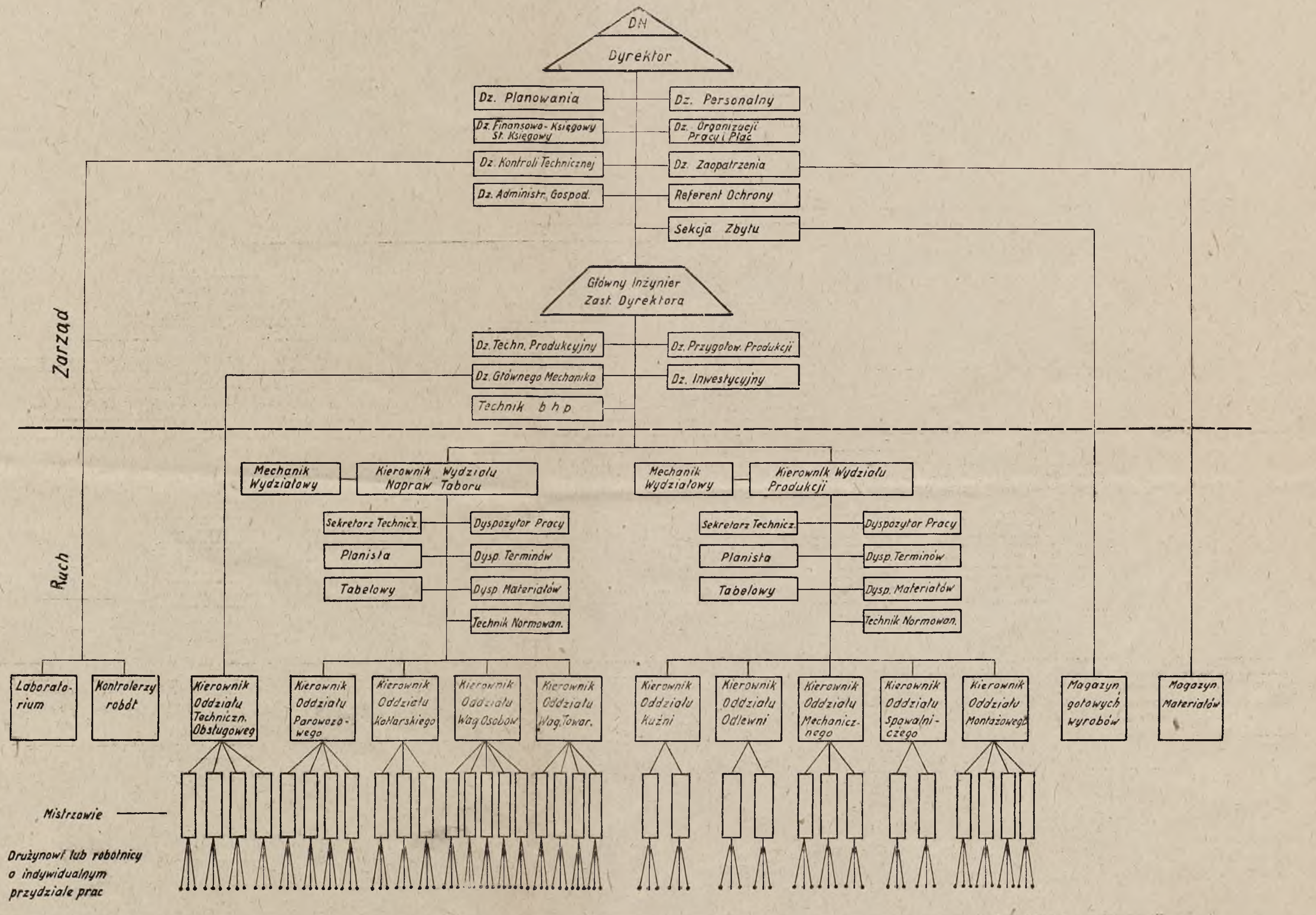
Załącznik Nr 1
do zarządzenia Ministra Komunikacji
z 20 grudnia 1950 r. (pozycja 8)

Schemat organizacyjny zakładów naprawy parowozów i wagonów I kategorii

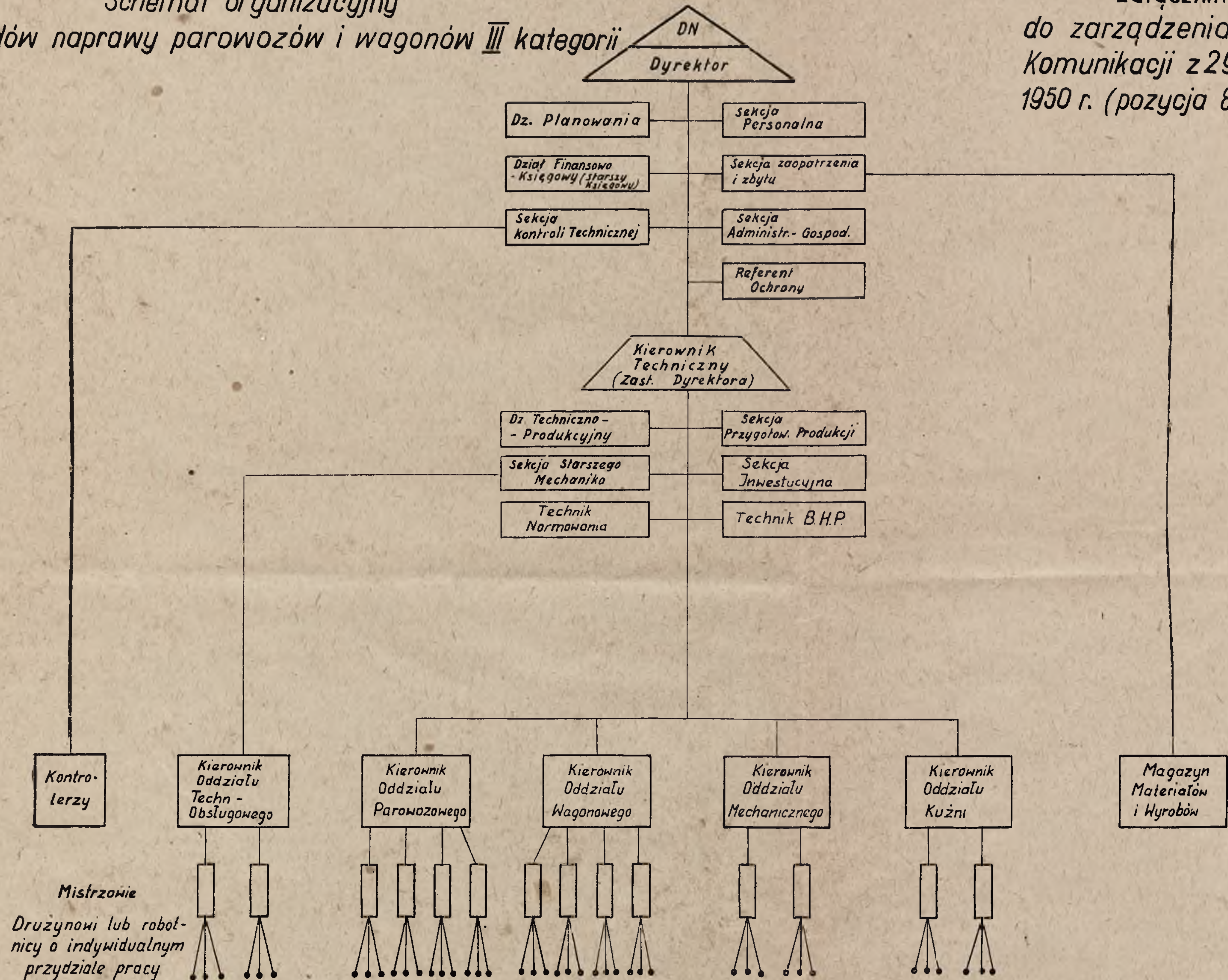
Załącznik Nr 2
do zarządzenia Ministra Komunikacji
z 29 grudnia 1950 r. (pozycja 8)

Schemat organizacyjny zakładów naprawy parowozów i wagonów II kategorii

Załącznik Nr. 3 do zarządzenia Ministra Komunikacji z 29 grudnia 1950 r. (pozycja 8)

Schemat organizacyjny zakładów naprawy parowozów i wagonów III kategorii

a nie stacja obsługująca, usuwa istniejące w tym względzie wątpliwości.

21. Do § 66 wprowadzono przepis o obowiązku zawiadamiania stacji obsługującej przez odbiorcę o ukończeniu wyładowania przesyłki wagonowej. Przepis ten nie wprowadza obostrzeń w zakresie terminu wolnego od postojowego na stacjach „Wu" i niepowiadomienie stacji obsługującej przez odbiorcę o opróżnieniu wagonu nie pociąga za sobą żadnych skutków taryfowych.

Nowy przepis ma jedynie na celu uprzedzenie stacji obsługującej o możliwości wcześniejszego zabrania wagonu.

Dz. I, rozdz. 4. Postanowienia portowe.

22. W § 76 przewidziano rygory za przeciążenie wagonu analogicznie do stosowanych przy przewozie przesyłek w obrębie tej samej stacji (§ 69).

23. Przewidziane w § 77 ust. 1 pkt. 9) i 10) terminy wolne od postojowego dla przesyłek tranzytowych rozszerzono na przesyłki przybyłe z zagranicy do stacji położonej wewnątrz kraju a następnie przeekspediowane do stacji portowej z przeznaczeniem do wywozu morzem.

24. Uzupełniono pkt. 5 § 77 przepisem, by w razie udzielenia przez odbiorcę na stacjach portowych w Szczecinie w ciągu jednej godziny dyspozycji zatrzymania wagonów na stacji rozrządowej lub na torach odstawczych, bieg terminu wolnego od postojowego rozpoczynał się po upływie tej godziny i ulegał przerwie na czas od udzielenia wskazówek co do miejsca podstawiania wagonu do takiego miejsca.

Dz. II, rozdz. 1. Klasyfikacja towarów.

25. Klasyfikacja w nowej taryfie uległa nieznacznym zmianom.

Poza gruntowną zmianą nomenklatury i klas dla papieru, tektury i kartonu wprowadzono pewną ilość nowych towarów, a mianowicie:

		do poz. k. t.
1)	jaja zepsute	175
2)	pospółka żwirowo-piaskowa	207
3)	towary z poz. 207 także płukane, mielone, przesiane itp.	208
4)	anhydryt	212
5)	surogaty talku	217
6)	sznury izolacyjne z wełny żużlowej	247
7)	środki odgrzybiające	579
8)	środki wodoszczelne i szybkowiążące	582
9)	czterochloroetan	664
10)	jutę bitumowaną	707
11)	szarpankę ze szmat i odpadków sukiennych	722
12)	przędzę papierową także z domieszką innych materiałów oraz wyroby z niej	1020-1022
13)	przykrywy kablowe	1118
14)	wyroby z ziemi okrzemkowej	1129
15)	płyty termo - akustyczne z paździerzy lnianych lub konopnych	1155
16)	przędzę szklaną i maty z niej	1169-70
70)	obicia zgrzeblne	1218

Ponadto przeklasyfikowano:

18)	kotły parowozowe nieuzbrojone z kl. 8 do 10	1299
19)	kable elektryczne z kl. 1 do 2	1387

Wyjaśnia się przy tym że:

20) pszenicę zatrutą należy taryfować jak towary objęte poz. 1a) k. t.

21) mocz klaczy ciężarnych należy taryfować analogicznie jak odpadki i odchody objęte poz. 636 a) k. t.

22) wozy gospodarskie na kołach gumowych korzystają z klasy przewidzianej dla przedmiotów objętych poz. 1408 k. t.

23) jaja zepsute (pkt. 1) nadaje lub odbiera tylko firma „Bacutil".

Dz. IV. Opłaty dodatkowe.

26. W § 2 skreślono ustęp 5 tj. opłaty za statystykę przewozów. Z chwilą wejścia w życie nowej taryfy opłat z tego tytułu pobierać nie należy.

27. W § 31, ust. 10 przez dodanie po słowach „ładowności wagonu" wyrazu „wzwyż" usunie się ograniczenie wyrównywania wagi w odniesieniu do przesyłek o wadze mniejszej od ładowności wagonu.

28. Wprowadzono opłatę dodatkową za dostarczany przez kolej piasek na podściółkę zwierząt żywych (§ 36).

Dz. V. Opłaty dodatkowe za dokonanie formalności celnych, za wykonanie robót fizycznych przy odprawie celnej itp.

29. Zwraca się uwagę na gruntowną przeróbkę tego działu oraz na wydatne obniżenie wszystkich prawie opłat za odprawę celną, za przeładunek rud i inne roboty fizyczne oraz opłaty pocztowej.

Uwagi ogólne.

Wszelkie poprzednio wydane wyjaśnienia taryfowe pozostają nadal w mocy, jeżeli odpowiednie postanowienia nie uległy zmianie w nowej taryfie.

Wszyscy pracownicy PKP zajęci taksacją przesyłek towarowych powinni zapoznać się dokładnie z treścią nowej taryfy, a w szczególności ze zmianami wprowadzonymi w stosunku do treści dotychczasowej, gdyż tylko gruntowna znajomość taryfy pozwoli im na pracę bezbłędną, na unikanie omyłek w taksacji.

p.o. Wicedyrektora Służby Handlowej **Dr K. Stec**

Tytuły aktów prawnych ogłoszonych w Dzienniku Ustaw R. P. i w Monitorze Polskim, a dotyczących w całości lub częściowo resortu komunikacji.

Rozporządzenie Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 24 listopada 1950 r. w sprawie postanowień o karach umownych w umowach planowych o dostawę towarów.

(Dz. U. R. P. Nr 55, poz. 502).

Uchwała Rady Ministrów z dnia 6 grudnia 1950 r. Instrukcja nr 13 w sprawie zasad i trybu przekazywania radom narodowym niektórych przedsiębiorstw, zakładów i instytucji spośród podległych dotąd ministrom i innym urzędom centralnym.

(Monitor Polski Nr A-130, poz. 1623).

Zarządzenie Prezesa Rady Ministrów z dnia 2 grudnia 1950 r. o komisjach usprawnienia administracji publicznej.

(Monitor Polski Nr A-130, poz. 1625).

Uchwała Rady Ministrów z dnia 8 listopada 1950 r. o uregulowaniu sprawy związków międzykomunalnych.

(Monitor Polski Nr A-131, poz. 1628).

Zarządzenie Ministra Komunikacji z dnia 19 października 1950 r. w sprawie posiadania i budowy przez urzędy, instytucje i jednostki gospodarki uspołecznionej własnych stacji obsługi i warsztatów samochodowych.

(Monitor Polski A-131, poz. 1633).

Zarządzenie Ministra Finansów z dnia 9 grudnia 1950 r. w sprawie likwidacji dotychczasowego systemu wykonywania budżetu państwowego i budżetów b. związków samorządu terytorialnego oraz wprowadzenia nowych zasad wykonywania budżetu Państwa.

(Monitor Polski Nr A-131, poz. 1635).

Zarządzenie Ministra Finansów z dnia 6 grudnia 1950 r. w sprawie księgowego ujęcia w rachunkowości jednostek budżetu Państwa przerachowań wynikających ze zmiany systemu pieniężnego.

(Monitor Polski Nr A-132, poz. 1644).

Zarządzenie Ministra Komunikacji z dnia 30 listopada 1950 r. w sprawie wyodrębnienia zakładów obsługujących sport lotniczy i przekazania ich stowarzyszeniu „Liga Lotnicza".

(Monitor Polski Nr A-132, poz. 1645).

Uchwała Prezydium Rządu z dnia 14 grudnia 1950 r. w sprawie powołania inspektorów gospodarki samochodowej.

(Monitor Polski Nr A-133, poz. 1698).

Uchwała Prezydium Rządu z dnia 14 grudnia 1950 r. w sprawie zasad sfinansowania inwestycji w roku 1951.

(Monitor Polski Nr A-133, poz. 1701).

Wydawnictwo Ministerstwa Komunikacji Tel. wewn.: Redakcji 316, Administracji 337. Nakład P. P. W. „Wydawnictwa Komunikacyjne“ W-wa, ul. Kazimierzowska 52.

Druk Zakł. Graf. PKP w Warszawie. Nakład 10.750—. Zamówienie Nr 1, przyjęto 17.I.51. wykonano 26.I.51. 2-B-11060.